

Unicitatea lui Hristos și pana cărturarilor noștri

9 mai 2008

Gili Cârstea

Pana cărturarilor noștri s-a pus deseori la lucru, spre a apăra doctrina de noile raze de lumină pe care Dumnezeu dorea să le trimită poporului Său. Când inima miresei Lui era „din tălpi și până în creștet” afectată de neputința de a produce neprihănire cu o natură despărțită de Dumnezeu, pana mincinoasă a cărturarilor se pune la lucru, spre a masca adevărata problemă: „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: ‚Pace! Pace!’ Și totuși pace nu este” (Ier 8:11).

La fel s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor și în timpul nostru, când Domnul a dorit din nou să Se descopere poporului Său, spre a pregăti nunta Mielului.

Mesagerii Lui din 1888, oameni „cu acreditare divină,” spuneau bisericii că Hristos era un membru al familiei omenești, Fratele nostru mai mare, din „sămânța lui David” după trup. Ceea ce era diferit, UNIC la El, era faptul că Tatăl locuia în El, că era o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum deseori explica El Însuși originea faptelor Sale miraculoase.

Până atunci, biserica nu crezuse că Hristos putea fi „unul dintre noi” în ce privește natura Sa umană, deoarece, dacă ar fi fost așa, ar fi păcătuit și El ca și noi. Când zvonurile despre solia Jones-Waggoner au început să se răspândească în biserică, mulți au fost tulburați de ideea că natura umană a lui Hristos nu era cu nimic deosebită de natura fraților Lui. Auzind că sora White este de partea celor doi soli în acest conflict, ei își manifestau nedumerirea și dezaprobarea în scris:

„Am primit scrisori în care se afirmă că Hristos nu a putut să aibă aceeași natură ca și omul, căci, dacă ar fi avut aceeași natură, El ar fi căzut sub aceleași ispite.

„Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș naturii omenești, El nu ar fi putut fi ispitit așa cum este omul. Dacă nu ar fi fost posibil să cedeze ispitei, El nu ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să ducă bătăliile în locul omului. Ispitirea și biruința Lui spun că umanitatea trebuie să copieze modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină. Oamenii pot avea o putere de a rezista

răului, o putere pe care nici moartea, nici iadul nu o pot stăpâni; o putere care îi va așeza în locul în care ei vor birui așa cum a biruit Hristos” (SM 1, 408-409).

În fața unei astfel de mărturii incontestabile, pana mincinoasă a cărturarilor s-a pus la lucru, producând o confuzie ce persistă până astăzi în teologia adventistă. Ei au întors din condei semnificațiile expresiilor folosite, schimbând subiectul și terfelind astfel întregul concept.

Solia 1888 vorbea despre natura umană a lui Hristos, nu despre natura Lui, în general. Sigur că natura lui Hristos este unică. De la căderea lui Adam în păcat, nicio ființă de pe pământ nu a mai fost părtaşă de natură divină. Și unicitatea în această privință se păstrează încă, deoarece după El nimeni nu a mai fost făcut părtaş de natură divină. Și până la Ziua Ispășirii finale, până la nunta Mielului, nimeni nu va mai fi făcut părtaş de natură divină. În acest sens, da, Hristos este încă unic.

Dar nu Dumnezeu a plănuit așa. Se întâmplă astfel deoarece poporul Său s-a lăsat amăgit de diavolul, care a reușit „în mare măsură” să acopere în ceață scopul lui Dumnezeu cu omul, de la generația Cincizecimii până astăzi. Acele adevăruri zac și acum „ascunse și neînțelese” prin arhivele poporului sfânt.

Dumnezeu dorea să realizeze nunta chiar cu biserica apostolică, Efesul. Dar ea „și-a pierdut dragostea dintâi.”

Apoi a încercat cu poporul advent, în perioada 1844-1888, dar și de data aceasta poporul nostru s-a dovedit „nedemn de încredere când sunt în joc interese majore.”

Rezultatul a fost că nunta este amânată de mai bine de 120 de ani, iar biserica întreține încă imaginea deformată de pana cărturarilor despre natura umană a lui Hristos.

Dacă natura lui Hristos este, din păcate, încă unică, natura Lui umană nu este deloc unică, deoarece nu există decât o singură natură umană, aceea păcătoasă, despărțită de Dumnezeu, pe care o cunoaștem cu toții foarte bine. Chiar și Evanghelia spune că Hristos n-avea trebuință să-i spună cineva ce este în om, deoarece știa El însuși din proprie experiență.

Ca Hristos să aibă o natură umană unică, ea trebuia adusă din altă parte, sau creată special, așa cum spune dogma papală a concepției imaculate. Dacă ar fi așa, spunea serva Domnului în pasajul citat mai sus, Hristos nu putea să ne fie de niciun ajutor, și prin urmare nu era cazul să Se nască aici. Dumnezeu putea foarte ușor să ne „îndreptățească” printr-un decret divin, și să evite tot șirul de ceremonii obositoare, toată această dramatizare inutilă, lipsită complet de orice sens.

Natura umană a lui Hristos este natura umană a oricărui copil al lui Adam. Ce a moștenit omenirea de la Adam, aceea a moștenit și Hristos, iar apostolii tocmai de aceea s-au obosit să ne informeze cu privire la linia Sa genealogică, un

amestec de bravi și derbedei care n-au lăsat neexperimentată niciuna dintre mojiile naturii umane despărțite de natura divină.

Inspirația ne spune că era o umilință profundă ca divinitatea să vină și să locuiască într-o natură ca aceea a lui Adam înainte de căderea în păcat; dar în Hristos, Dumnezeu a coborât mult mai profund, venind să locuiască după ce cea natură fusese terfelită de patru mii de ani de păcat și degenerare. Ascultați:

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini să ia natura omului, chiar și atunci când Adam se afla, inocent, în Eden. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii mării legi a eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele, și să ne dea o pildă de viață fără păcat” (DA 48).

Aceasta a fost natura umană a lui Hristos, singura natură umană pe care a cunoscut-o omenirea după căderea lui Adam. Nu este deloc unică, așa cum doresc să o dreagă cărturarii și pana lor mincinoasă. Ceea ce este unic cu privire la Hristos, și aceasta ar trebui să ne umple de rușine, este că scopul lui Dumnezeu realizat în El nu poate fi încă repetat în poporul Său.

Unicitatea Sa este eșecul nostru, și de aceea timpul s-a blocat. Hristos nu poate reveni deoarece nunta nu a avut loc, și este mereu împinsă în viitor de un popor care se lasă dus în necurmăte rătăcirii cu privire la natura Fratelui lor mai mare.

Timpul va dovedi însă că pana mincinoasă a cărturarilor s-a pus degeaba la lucru (Ier 8:8), că „legea Dumnezeului nostru este cu noi” a fost o lozincă mincinoasă, și că ei în tot acest timp s-au închinat „oștirii cerului” la fel de profund și zelos ca toții închinătorii lui Baal din orice vreme.
